

Burderingsmændene at vurdere efter Ejendommens, Bygningens Værdi i Handel og Wandel. — Saa er der et tredje Punkt, som jeg tillod mig at berøre ved første Behandling, og som jeg ogsaa synes bør komme i Betragtning, men som bliver mindre vigtigt, naar man gaar ind paa Ombyrdering, nemlig de skarpe Udtryk der findes i § 33 om det Tilfælde, at en Bygning har staaet aldeles ubenyttet. Udtrykket er noget for skarpt, for nogen Brug maa man dog kunne tillade en Mand, der har opført en mislykket Bygning, og i alt Fald indrømme ham en Nedsættelse af Hensyn til, at denne Ejendom i Virkeligheden ikke aflaster nogen Indtægt og ikke bidrager til at forøge hans Statteevne. Maa jeg blot føje til, at hvis man kunde faa Bygningsstylden indrettet med den fornødne Hensyntagen, saa tror jeg nok, at det, navnlig ved Kommunerne her omkring Kjøbenhavn vilde være en ganske fornuftig Foranstaltning, fordi det dog ikke kan nægtes, at Bæstating af fast Ejendom er en mere solid Basis for kommunal Bæstating end den udelukkende Bæstating af Formue og Lejlighed. Ved Formue og Lejlighed skal man have fat i Personen. Han forsvinder, og selv om man vedtager de allerbedste mellemkommunale Bestemmelser, kan det hændes, at Kommunen ikke længere kan faa fat i de store Stættebædere. Naar den saa ikke har nogen reel Basis at ligne paa, vilde den mulig kunne komme i Forlegenhed.

Stønt jeg erklærede mig enig med det ærede Medlem for 10de Kreds (Bosjen), kan jeg ikke slutte mig til hans Opfordring til den ærede Minister om til næste Aar at forelægge en fuldstændig Revision af hele den kommunale Lovgivning; saa tror jeg, at vi komme endnu værre af Sted, end vi allerede ere komne. Hvis det virkelig var muligt at udføre den Tanke, som den ærede Ordfører udfastede i Gaar, at man kunde indskrænke sig til at bemyndige en Kommune til at bestatte Næringsbrug eller Næringsdrift, som udøves af Personer, der ikke have fast Ophold i Kommunen under nogenlunde simple Former, tror jeg, man var kommet ud over de værste Ulemper.

Maa jeg med Hensyn til de Vædringsforslag, der ere stillede uden for Betænkningen, bemærke, at jeg forstaaer ikke ganske Forslagsstillerens Tanke med at sige, at disse inddammede Arealer skulle ansættes til Hartkorn, og saa skulle de svare Kommuneskat. Er det da ikke Meningen, at saadanne matriculerede eller styldsatte Arealer ogsaa skulle svare Statskat. Jeg ved ikke rettere, end at naar man sætter en Ejendom i

Hartkorn, styldsetter man den, det vil sige, man sætter den i Stat, saaledes at — jeg ved ikke, om det gælder Gammelskatten, men i alt Fald de andre Statter paa Hartkorn til Staten komme til at hvile paa enhver Ejendom, der bliver matriculeret. Jeg tillægger, det er mig ikke klart; det var vist af Interesse, om den ærede Minister vilde udtale sig derom. I alt Fald forekommer det mig, at skulde man lave Hartkorn paa disse Arealer, saaledes at Kommunerne kom til at bestatte dem, maatte man ogsaa nødvendigvis tillade Staten at bestatte dem med Statskatte, men saa opptaar den Ulempe, som det ærede Medlem for 8de Kreds (Vreinholt-Bandsborg) allerede har fremhævet, at disse Foretagender, som i mange Henseender have vist sig økonomisk mislykkede og blot have paadraget deres Indehavere forfærdelige Tab, yderligere belastes, men en rent ensidig og udelukkende Kommunalbæstating synes jeg ikke, der kan være Tale om; man maa tillige have en Styldsatning af Hartkornet til Statskatte.

Judenrigsministeren (Hørring):

Tanken med Bygningsstylden er at gøre en Udvidelse af den kommunale Hartkornsskat, og naar man, som det ærede Mindretal gaar ud fra, mener, at den kommunale Hartkornsskat er en Uretfærdighed og en saadan Uretfærdighed, som helst maatte forsvinde snarest muligt, kan jeg godt forstaa, at man ikke kan gaa med til Bygningsstylden. Men naar man er kommen ind paa den Tanke, at den kommunale Hartkornsskat skulde være en Uretfærdighed og navnlig en saa stor Uretfærdighed, er det sikkert nok, fordi man her, som saa ofte for Resten i denne Materie, blander Statskatte og kommunale Statter sammen. Der er jo meget stor Forskel paa Statskat og Kommuneskat i det hele, og navnlig naar man kommer til den Betragtning, at Skatten kan sammenstilles med en Grundbyrde, saa maa man holde sig udelukkende til Statskatten. For Landets Vedkommende kan det maaske siges, og derfor tror jeg ogsaa nok, at naar det er blevet et af Feltarbejdernes i denne Tid, at Hartkornsskatterne skulle affrives, saa tænker man derved sikkert egentlig kun paa Statskatterne. For deres Vedkommende kan det Spørgsmaal, som saa mange andre, rejses, om disse Statter ikke maatte være uretfærdige, og om Staten ikke burde give Afstald paa dem. For mig er Svaret ikke tvivlsomt, og navnlig tror jeg, at man, naar man ser hen til den vigtigste af vore Statsgrundstatter, nemlig Gammelskatten, snart vil komme paa det rene med, at hvis her skulde tales om en Uret-